

Roltrap

Vraag me niet waarom,
maar zelden zag ik fraaier herfstblad
dan verwaaid op roltraptreden

bij de uitgang van
metrostation Oostplein, een
achternamiddag in november.

Het oude lief en ik zwegen, hand in hand
op de roltrap naar boven

en het schemerde en woei, maar de wereld,
die woei ons welkom. Die zei: Jullie avond
staat klaar.

Straatmadelief

Het roerendst vind ik nog
hoe zij zich rillend staande houdt
in de kille ochtendwind:
kleine knalgele donderstraal,
kortstondig opgestoken iele middelvinger
naar de grauwte van alledag.

De heldere constellaties die
zij vormt met soortgenoten
in het uitgeputte, geplette gras.
Miniem, boterkleurig,
zacht gesternte in de berm.

Of ze ontkiemt tussen de klinkers,
bloeit, sterft af en verwaait,
geeft 't leven gedachteloos door. Niemand die een
flauwe notie heeft waarom.
Zij al helemaal niet.

Het leven zelf stelt zich geen vragen.
Net als de werken
van J.S. Bach
heeft het geen eigen besef
van wat het aanricht
bij aanhangers, aficionado's en anderen
die het al of niet vrijwillig ondergaan.

Dit geldt in het bijzonder
voor de straatmadelief.
De straatmadelief weet niets van ontroering.

Anders liet ze het misschien wel – dat kleine,
tegendraadse bestaan van haar.
Dan was de aardigheid er ogenblikkelijk vanaf.
Geen aanhangers en aficionado's, geen
ovatie voor de straatbloem, de straatmadelief.
Zij wil niet bekoren maar vrij zijn.
Zij wil zijn. Eenzaam opstaan tegen de ochtendbries.
En verder niets.